

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa M. Ł., T. Ł. i D. Ł.
przeciwko Powiatowi K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów M. Ł. i D. Ł.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje adw. E. T. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych powiększoną o 23% podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie powodom z urzędu nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie dwóch, spośród trzech następców prawnych zmarłej powódki, którzy

występowali w postępowaniu, wniosło skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powoływali się na występujące na tle tej sprawy istotne zagadnienie prawne oraz potrzebę wykładni, w szczególnym kontekście, art. 448 k.c. Chodzi o to, co ma znaczenie zarówno dla wykładni art. 448 k.c., jak i art. 446 § 4 k.c., w jaki sposób należy rozumieć więź rodzinną uzasadniającą wystąpienie z roszczeniem o zadośćuczynienie: czy musi być to więź dwustronna, czy wystarczy ocena z perspektywy powoda. Potencjalnie jest to rzeczywiście istotny problem, jednak został on już w dużym stopniu wyjaśniony w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W uchwale z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11 (OSNC 2012, nr 1, poz. 10) wyjaśniono, że dla istnienia więzi rodzinnej nie wystarczy formalne istnienie stosunku prawnorodzinnego, lecz niezbędne jest również istnienie więzi emocjonalnych. Potwierdzono to w postanowieniu z dnia 27 czerwca 2014 r. III CZP 2/14 (OSNC 2014, nr 12, poz. 124), odmawiając podjęcia uchwały w poszerzonym składzie Sądu Najwyższego właśnie ze względu na wyjaśnienie wątpliwości interpretacyjnych. Jest prawdą, że *expressis verbis* nie stwierdzono, czy takie więzi muszą być dwustronne, jednoznacznie wynika to jednak z charakteru tego dobra osobistego – jeśli ma ono podlegać ochronie. Co więcej, raczej zwężającą wykładnię możliwości dochodzenia roszczenia o zadośćuczynienie sugeruje Sąd Najwyższy w powołanym postanowieniu III CZP 2/14, wskazując na najbliższych członków rodziny zmarłego. Oznacza to, że nie można chronić w ten sposób samego faktu pokrewieństwa i odczuć tylko jednej strony – więź wymaga podobnych odczuć obu stron. Potencjalnie sprawa ta mogłaby służyć wyjaśnieniu wskazanego problemu, jednak nie powstaje on na tle tej sprawy – sądy *meriti* ustaliły, co wiąże Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym, że także po stronie matki nie występowały pozytywne i zasługujące na ochronę uczucia względem zmarłego, a nie tylko po stronie zmarłego.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

